

Súd: Okresný súd Prievidza
Spisová značka: 4Cpr/2/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3813213501
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 02. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Chmelanová
ECLI: ECLI:SK:OSPD:2016:3813213501.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prievidza sudcom JUDr. Ľubicou Chmelanovou v právnej veci navrhovateľa: P. F., nar. XX.XX.XXXX, bytom X., M. O. XXX/X, občan SR, zastúpeným JUDr. Adrianou Šebestovou, advokátkou so sídlom Žiar nad Hronom, Chrásťka 25 proti odporcovi: Hornonitrianske bane Prievidza, a.s. v skratke HBP, a.s., so sídlom Matice slovenskej 10, Prievidza, IČO 36 005 622, o určenie výšky náhrady za stratu na zárobku po skončení PN, takto

rozhodol:

Súd u r č u j e, že navrhovateľovi patrilo od odporcu právo na náhradu za stratu na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti následkom pracovného úrazu navrhovateľa zo dňa 27.01.1983, utrpeného u odporcu, a to za mesiac júl 2003 vo výške 2.097,- Sk brutto (69,61 eur brutto), za mesiac august 2003 vo výške 2.922,- Sk brutto (96,99 eur brutto), za mesiac september 2003 vo výške 2.578,- Sk brutto (85,57 eur brutto), za mesiac október 2003 vo výške 2.458,- Sk brutto (81,59 eur brutto), za mesiac november 2003 vo výške 3.801,- Sk brutto (126,17 eur brutto), za mesiac december 2003 vo výške 2.020,- Sk brutto (67,05 eur brutto).

Súd návrh čo do zvyšku z a m i e t a .

Súd navrhovateľovi náhradu trov konania nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

Navrhovateľ sa návrhom podaným dňa 21.06.2013 domáhal určenia, že navrhovateľovi patrilo od odporcu právo na náhradu za stratu na zárobku po skončení PN následkom pracovného úrazu navrhovateľa zo dňa 27.01.1983 utrpeného u odporcu, a to za mesiac júl 2003 vo výške 1.912,- Sk (63,47 eur brutto), za mesiac august 2003 vo výške 3.033,- Sk (100,68 eur) brutto, za mesiac september 2003 vo výške 2.303,- Sk (76,45 eur) brutto, za mesiac október 2003 vo výške 2.276,- Sk (75,55 eur) brutto, za mesiac november 2003 vo výške 3.244,- Sk (107,68 eur) brutto, za mesiac december 2003 vo výške 2.200,- Sk (73,03 eur) brutto, pričom toto právo navrhovateľa na náhradu za stratu na zárobku po skončení PN trvalo aj po 31.12.2003. Súčasne žiadal nahradiť trovy konania. Návrh odôvodnil tým, že navrhovateľ je bývalým zamestnancom odporcu, u ktorého pracoval ako baník v podzemí na základe pracovnej zmluvy uzatvorenej dňa 09.06.1982, a u ktorého počas trvania pracovného pomeru dňa 27.01.1983 utrpel pracovný úraz, na následky ktorého bol v prvom štvrtroku 1984 preradený na menej náročnú a menej platenú prácu v podzemí s následnou invalidizáciou (ČID mu bol priznaný 08.03.1985) a následne bol dňa 08.12.1986 vyradený na výkon práce na povrchu, kde bol zaradený do pracovnej pozície mechanik - zámočník koľajových vozidiel na úseku banskej dopravy na povrchu. Túto prácu vykonával až do roku 1991, kedy bol s ním dňa 23.08.1991 pracovný pomer ukončený okamžite z dôvodu hrubého porušenia pracovnej disciplíny. Odporca vyplácal navrhovateľovi náhradu za stratu na zárobku po skončení PN až do skončenia pracovného pomeru. V súčasnosti prebieha správne konanie vo veci uplatneného nároku na úrazovú rentu vedené Sociálnou poisťovňou,

ústredie Bratislava, ostatným rozhodnutím Sociálnej poisťovne je rozhodnutie č. r. XX,XX zo dňa 13.05.2013, ktorým bol priznaný navrhovateľovi nárok na výplatu úrazovej renty vo výške 49,60 eur mesačne počnúc dňom 01.01.2004 s jej následnou valorizáciou. Toto rozhodnutie správneho orgánu nenadobudlo právoplatnosť, pretože navrhovateľ podal návrh na jeho preskúmanie súdom v rámci správneho súdnictva. Navrhovateľ nesúhlasí s prepočtom nároku navrhovateľa na jeho náhradu za stratu na zárobku po skončení PN za mesiace júl až december 2003, podľa ktorej odporca vychádzal z priemerného valorizovaného mesačného zárobku pri valorizácii 188,4 % vo výške 15.810,- Sk, zárobku po pracovnom úraze vo výške 9.637,- Sk (júl 2003), 8.391,- Sk (august 2003), 9.202,- Sk (september 2003), 9.232, Sk (október 2003), 8.157,- Sk (november 2003) a 9.316,- Sk (december 2003), pričom započítaval ČID navrhovateľa vo výške 4.962,- Sk, odpočítal spoluvinu v rozsahu 10 %, a teda strata na zárobku brutto v mesiaci júl 2003 podľa odporcu bola vo výške 1.090,- Sk, v mesiaci august 2003 vo výške 2.211,- Sk, v mesiaci september 2003 vo výške 1.481,- Sk, v mesiaci október 2003 vo výške 1.372,- Sk, v mesiaci november 2003 vo výške 2.422,- Sk, v mesiaci december 2003 vo výške 1.379,- Sk. S takýmto prepočtom navrhovateľ nesúhlasí z dvoch dôvodov a to jednak, že odporca nesprávne aplikoval valorizáciu PMZ za obdobie roku 2002 s účinnosťou od 01.07.2003 a po druhé, že odporca nesprávne stanovil pravdepodobný zárobok navrhovateľa dosahovaný po vzniku škody, ktorý by bol dosiahol u odporcu nebyť jeho zavineného skončenia pracovného pomeru v roku 1991.

1/ K nesprávnej valorizácii PMZ za obdobie roku 2002 s účinnosťou od 01.07.2003 uviedol, že odporca síce vychádzal pri valorizácii priemerného mesačného zárobku zisteného pred vznikom škody t.j. 5.482,- Sk zo správnej celkovej percentuálnej výšky zodpovedajúcej správne mu obdobiu valorizácie, t.j. 188,4 %, ale podľa názoru navrhovateľa poslednú valorizáciu PMZ nevykonal v súlade s § 201 ods. 2 Zákonníka práce platného od 01.07.2003, t.j. podľa úpravy po novele Zákonníka práce vykonanej Zákonom č. 210/2003 Z.z. Poukázal na § 1 a 2 Opatrenia MPSVaR SR z 03.06.2003 č. 199/2003 Z.z., ktorým sa ustanovuje výška percenta a obdobie, za ktoré sa upravuje náhrada za stratu na zárobku po skončení PN vzniknutej pracovným úrazom o 9,3 % za rok 2002. Takto upravená náhrada za stratu na zárobku po skončení PN patrí od 1. dňa kalendárneho mesiaca nasledujúceho po kalendárnom mesiaci, v ktorom bolo toto Opatrenie uverejnené v Zbierke zákonov SR. Toto Opatrenie nadobudlo účinnosť dňom jeho vyhlásenia t.j. 11.06.2003, upravená náhrada za stratu na zárobku teda patrí od 01.07.2003. Podľa navrhovateľa potom posledná upravená výška PMZ k 30.06.2003 zodpovedajúca valorizácii celkom o 179,1 % vo výške 15.300,- Sk sa mala zvýšiť o 9,3 %, čo predstavuje zvalorizovanie PMZ patriace navrhovateľovi od 01.07.2003 v správnej výške 16.723,- Sk. Priemerný mesačný zárobok valorizovaný valorizáciou o 188,4 % má teda predstavovať v mesiacoch júl až december 2003 sumu 16.723,- Sk.

2/ K nesprávne stanovenému pravdepodobnému zárobku navrhovateľa dosahovaného po vzniku škody, ktorý by bol dosiahol u odporcu nebyť jeho zavineného skončenia pracovného pomeru v roku 1991 uviedol, že s poukazom na § 195 ods. 4 Zákonníka práce platného ku dňu prepustenia poškodeného z pracovného pomeru, je potrebné určiť, akú výšku skutočného zárobku by poškodený dosiahol, keby pracoval na svojom pracovisku v roku 1991 (mechanik - zámočnik v dielni na povrchu) až do 31.12.2003, a to za obdobie 7-12/2003.

Existenciu svojho naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení navrhovateľ preukazuje tým, že v súčasnosti sa vedie správne konanie o určení nároku na úrazovú rentu navrhovateľa - č.r. XX.X.XXXX., v ktorom sa navrhovateľ opravným prostriedkom domáha preskúmania vydaného rozhodnutia SP, ústredie z 13.5.2013, pretože odporca popiera existenciu práva navrhovateľa na vyššiu náhradu za stratu na zárobku po skončení PN, patriacej mu k 31.12.2003 od odporcu, od ktorej z osobitného zákona č. 461/2003 Z.z. závisí jeho právne postavenie pri rozhodovaní o jeho práve na úrazovú dávku v zmysle tohto osobitného predpisu.

Na pojednávaní dňa 13.03.2014 vzal navrhovateľ návrh sčasti späť, a to o určení, že právo navrhovateľa na náhradu za stratu na zárobku po skončení PN trvalo aj po 31.12.2003. Na základe späťvzatia návrhu v tejto časti súd konanie v tejto časti zastavil, rozhodol tak podľa § 96 ods. 1 O.s.p. Uznesenie bolo vyhlásené na pojednávaní dňa 13.03.2014 za prítomnosti oboch účastníkov konania. Po vyhlásení rozhodnutia a po poučení o odvolaní sa účastníci konania odvolania voči tomuto uzneseniu vzdali.

Na návrh navrhovateľa (podľa písomného podania zo dňa 13.8.2015) v súlade s týmto návrhom súd na pojednávaní dňa 2.2.2016 za prítomnosti účastníkov uznesením pripustil zmenu návrhu, jeho rozšírenie

o určenie, že navrhovateľovi patrilo od odporcu právo na náhradu za stratu na zárobku po skončení PN za mesiac júl 2003 vo výške 2.919,-Sk (96,89 eur) brutto, za mesiac august 2003 vo výške 3.744,-Sk (124,28 eur) brutto, za mesiac september 2003 vo výške 3.400,-Sk (112,86 eur) brutto, za mesiac október 2003 vo výške 3.280,-Sk (108,88 eur) brutto, za mesiac november 2003 vo výške 4.622,-Sk (153,42 eur) brutto, za mesiac december 2003 vo výške 2.842,-Sk (94,33 eur) brutto pripustil.

Odporca vo svojom písomnom vyjadrení k návrhu zo dňa 2.9.2013 uviedol, že je nesporné, že navrhovateľ je jeho bývalým zamestnancom, že dňa 27.01.1983 utrpel pracovný úraz, v dôsledku ktorého bol vyradený na povrchové pracovisko - Úsek banskej dopravy na pracovnú pozíciu mechanik. Údaj o skončení pracovného pomeru uvádzaný v návrhu zodpovedá skutočnosti. Odporca po skončení pracovného pomeru nevyplácal navrhovateľovi náhradu za stratu na zárobku a navrhovateľ si súdne neuplatnil túto náhradu. Prepočet náhrady za stratu na zárobku vykonaný v podaní zo dňa 18.03.2013 považoval odporca za definitívny. Pokiaľ ide o valorizáciu, poukázal na to, že odporca valorizoval priemerný zárobok navrhovateľa v súlade s valorizačnými predpismi. Priemerný zárobok navrhovateľa vo výške 5.482,- Sk nie je medzi účastníkmi sporný a k 01.07.2003 bol jeho PMZ valorizovaný o 188,4 % (na výške valorizácie sa účastníci tiež zhodli). Odporca však nesúhlasí s právnym názorom navrhovateľa v súvislosti s valorizáciou po 01.07.2003 spôsobom, ako je uvedený v návrhu, a to s poukazom na to, že Opatrenie č. 199/2003 Z.z., t.j. valorizačný predpis bolo vyhlásené v Zbierke zákonov SR 11.06.2003 a týmto dňom aj nadobudlo účinnosť a v zmysle tohto Opatrenia sa valorizoval priemerný zárobok o 9,3 % za rok 2002, a to podľa režimu Zákona č. 320/1993 Z.z. Ustanovenie § 201 ods. 2 Zákonníka práce bolo účinné od 01.07.2003, nie však retroaktívne, a teda podľa tohto ustanovenia by bolo možné valorizovať zárobky za rok 2003, ale až s účinnosťou od roku 2004, čo vyplýva z formulácie druhej vety ustanovenia § 201 ods. 2 Zákonníka práce účinného od 01.07.2003. Prepočet - valorizáciu priemerného zárobku je však potrebné vykonať podľa právneho stavu platného ku dňu účinnosti Opatrenia, teda k 11.06.2003, a nie podľa právneho stavu po 01.07.2003. Odporca tiež poukázal na novelu Zákonníka práce vykonanú Zákonom č. 210/2003 Z.z., na ustanovenie § 252a ods. 1 Zákonníka práce a na to, že nie je možné stotožňovať pojmy čas vzniku nároku s určením časového momentu, od ktorého patrí zvýšená náhrada za stratu na zárobku po vykonanej valorizácii.

K navrhovateľom namietanej výške pravdepodobného zárobku po vzniku škody uviedol, že tento pravdepodobný zárobok odporca ustálil aplikujúc § 195 ods. 4 Zákonníka práce, podľa ktorého je potrebné určiť priemerný zárobok, ktorý mohol pracovník dosiahnuť pri práci, ktorá mu bola zabezpečená. Podľa § 33 ods. 3 nariadenia vlády č. 54/1975 Zb. sa zisťuje pravdepodobný zárobok zo zárobku, ktorý pracovník dosiahol, prípadne zo zárobku upraveného podľa priemerného zárobku zisteného u pracovníkov vykonávajúcich v organizácii rovnakú alebo obdobnú prácu. V praxi sa používajú zárobky minimálne dvoch takýchto zamestnancov. Podľa názoru odporcu navrhovateľ bol po pracovnom úraze preradený na povrchové pracovisko úseku banskej dopravy, kde vykonával pre neho vhodnú prácu. Odporca zohľadnil pri ustálení pravdepodobného zárobku, ktorý by dosiahol navrhovateľ u neho v roku 2003 za stavu, že by pracoval na povrchovom pracovisku ÚBD zárobky zamestnancov JB.. a I. XX.XX.XXXX. s poukazom na jeho písomné vyjadrenie zo dňa 18.03.2013. Pre ustálenie pravdepodobného zárobku je podľa odporcu podstatná skutočnosť, či navrhovateľ bol schopný vykonávať tú istú resp. obdobnú prácu bez ohľadu na to, či spĺňal podmienky na priznanie čiastočného invalidného dôchodku.

Súd vo veci vykonal dokazovanie výsluchom navrhovateľa, výsluchom svedka P. X., oboznámením sa s rozhodnutím Sociálnej poisťovne ústredie zo dňa 13.5.2013, korešpondenciou medzi účastníkmi konania v čase konania Sociálnej poisťovne, listom zo dňa 1.11.1991, listom odporcu zo dňa 18.3.2013, dohodou o zmene pracovnej zmluvy zo dňa 08.12.1986, rozhodnutím vtedajšieho Úradu dôchodkového zabezpečenia Bratislava z 09.08.1985, mzdovým listom navrhovateľa za rok 1991, dohodami o zmene pracovnej zmluvy uzavretými so R. B. a P. X. zo dňa 21.11.1997, 4.1.1999 a 31.10.2000, pracovnou zmluvou uzavretou s F. F. zo dňa 7.11.1997 a dohodou o skončení pracovného pomeru zo dňa 23.4.2007, rozhodnutiami Sociálnej poisťovne ústredie týkajúcimi sa A.a zo dňa 22.5.1997 a P. X. zo dňa 5.1.2001, mzdovými listami I. B. za roky 1997 - 2003 a P. X. za roky 1998 - 2003, výplatnými listinami I. B. za obdobie od januára 1999 do decembra 2000, Kvalifikačným katalogom dĕlnických povolání báňského prumyslu č.j. 25/540/73, Kvalifikačným katalogom robotníckych povolání navrhovateľa z 31.3.1998, Kolektívnou zmluvou na obdobie od 1.4.2003 do 31.3.2004, zápisnicou Posudkovej komisie Prievidza zo dňa 19.1.1994, zápisnicou Posudkovej komisie sociálneho poistenia Prievidza zo dňa 19.4.2005,

lekárskou správou zo dňa 25.6.2015, 3.8.2015, lekárskymi správami doloženými navrhovateľom, potvrdením odporcu zo dňa 21.7.2008, potvrdeniami ARS spol. s.r.o, výplatnými lístkami navrhovateľa za mesiace júl až december 2003, dokladmi predloženými navrhovateľom, obsahom spisu sp.zn. 12Sd/202/2013 Krajského súdu v Trenčíne, na základe čoho zistil tento skutkový stav:

Uznesením Krajského súdu v Trenčíne č.k. 12Sd/202/2013-52 zo dňa 27.2.2014 krajský súd konanie vo veci 12Sd/202/2013 prerušil do právoplatného skončenia veci vedenej na Okresnom súde Prievidza pod sp.zn. 4Cpr/2/2013. V danom konaní Krajský súd v Trenčíne koná v právnej veci navrhovateľa: X F. proti odporcovi Sociálna poisťovňa - ústredie Bratislava o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia č. 1XX/XXXX zo dňa 13.5.2013 o úrazovú rentu, keď Sociálna poisťovňa - ústredie rozhodla, že navrhovateľ 1/nemá nárok na úrazovú rentu podľa § 88 zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení, 2/ má nárok na úrazovú rentu od 1. januára 2004 v sume 49,60 eur mesačne podľa § 272 ods. 3 v súlade s § 112 ods. 4 zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení. Z obsahu spisu sú pre toto konanie podstatné tieto listiny: potvrdenie o výške ČID navrhovateľa v mesiacoch júl až december 2003 vo výške 4.962 Sk, potvrdenie o dočasne PN navrhovateľa od 20.10.2003 do 1.12.2003 pre domáci úraz pre závraty, bolesti v súvisi s pracovným úrazom z roku 1983, žiadosť navrhovateľa o priznanie úrazovej renty z pracovného úrazu zo dňa 27.1.1983 podaná dňa 3.1.2007 na Sociálnej poisťovni - ústredie, záznam o úraze zo dňa 27.1.1983, zápis z odškodňovacej komisie zo dňa 31.3.1983, podľa ktorej bol navrhovateľ odškodnený vo výške 90%, 10% krátené, lebo nepoužil pre chôdzu určenú cestu.

Z výsluchu navrhovateľa bolo zistené, že navrhovateľ má základné vzdelanie, absolvoval základnú školu, následne chemické učilište, odbor mechanik meracích a regulačných prístrojov, v tomto vyučenom odbore odpracoval tri roky a následne ako vyučený baník išiel pracovať do podzemia. Prácu v podzemí vykonával 2-3 mesiace po zaučení. Dňa 27.01.1983 u odporcu utrpel úraz a od 20.04.1985 mu bol priznaný úrazový ČID. Bol preradený na povrch na prácu zámočníka koľajovej dopravy už po priznaní čiastočnej invalidity. Na prácu mechanika - zámočníka koľajových vozidiel by mu stačilo základné vzdelanie. Jeho práca po preradení spočívala v tom, že prehadzoval brzdové obloženie na banských mašinách, menil olej na mašinkách, vymieňal žiarovky, mazal kolieska. Takúto prácu vykonával až do skončenia pracovného pomeru. On sám nevykonával odbornú prácu, stačilo mu výkon práce len vysvetliť. V období, keď vykonával túto prácu, odporca zamestnával ďalších mechanikov zámočníkov koľajových vozidiel, ale tí mohli pracovať aj v podzemí a mali vyšší plat ako on, navyše boli zdraví a vykonávali odbornejšiu robotu. Navrhovateľ nie je osobou so ZŤP. Od roku 1999 začal pracovať v spoločnosti ARS Prievidza, v období júl - december 2003 vykonával prácu strážnika, do výkonu jeho práce patrila aj práca natierača, zametača, odhŕňača snehu, oberača kosca trávy, pracoval na plný pracovný úväzok, na výkon práce mu stačilo jeho vzdelanie, musel však absolvovať kuričský kurz. Podľa jeho vyjadrenia práca strážnika nebola vhodná vzhľadom na jeho zdravotný stav, ale ak chcel pracovať, musel ju vykonávať.

Podľa doplňujúceho vyjadrenia zástupcu navrhovateľa Sociálna poisťovňa, ktorá po 01.01.2004 prevzala výplatu úrazovej renty, vychádza z náhrady za stratu na zárobku po skončení PN určenej k 31.12.2003 tak, že berie do úvahy priemer týchto náhrad za obdobie 6 mesiacov pred 31.12.2003. K 31.12.2003 neexistuje žiadne súdne rozhodnutie, ktoré by uložilo povinnosť odporcovi v určitom období platiť navrhovateľovi náhradu za stratu na zárobku po skončení PN. Pre účastníkov nie je sporné, že výška PMZ pred vznikom škody je vo výške 5.482,- Sk, a že odporca zodpovedá za škodu vzniknutú navrhovateľovi predmetným právny úrazom v rozsahu 90%. K spornosti výšky zárobku, ktorý má byť pri výpočte náhrady za stratu na zárobku po skončení PN u navrhovateľa započítaný v období od 01.07.2003 do 31.12.2003, doplnil, že podľa neho navrhovateľ nie je prípadom upraveným v § 201 ods. 5 Zákonníka práce, teda navrhovateľ nie je zamestnancom, ktorý by odmietol nastúpiť do práce bez vážnych dôvodov, súčasne však uznal, že navrhovateľ si opomenul zarobiť to, čo by si zarobil, nebyť okamžitého skončenia pracovného pomeru. Podľa navrhovateľa pri výpočte zárobku (pravdepodobného zárobku) treba vychádzať z druhu práce, ktorú navrhovateľ vykonával pred okamžitým skončením pracovného pomeru, a to z práce mechanik - zámočník koľajových vozidiel na úseku banskej dopravy na povrchu. Podľa názoru navrhovateľa je možné zistiť tento zárobok aj z výšky tarifnej mzdy navrhovateľa, jeho základnej mzdy a prostredníctvom kolektívnych zmlúv zistiť nárast pôvodnej mzdy a tarify až vo vzťahu k predmetnému obdobiu. Nesúhlasil s použitím pravdepodobného zárobku vychádzajúc zo zárobkov zamestnancov XB. a P. X., a to z dôvodu, že nemá dostatok preukázaných skutočností, aby bolo možné ustáliť, či zaradenie navrhovateľa bolo porovnateľné s pracovným zaradením týchto zamestnancov. Pravdepodobný zárobok nie je možné ustáliť tak ako to

urobil odporca podľa § 134 ods. 3 Zákonníka práce, ale z predpokladanej mzdy, ktorú by zamestnanec zrejme dosiahol za celé rozhodujúce obdobie, keby počas neho pracoval, a to s poukazom na Princípy zisťovania pravdepodobného zárobku. Okrem toho odporca pri výpočte pravdepodobného zárobku opomenul úpravu podľa § 134 Zákonníka práce, že rozhodujúcim obdobím pre výpočet priemerného zárobku je kalendárny štvrťrok predchádzajúci štvrťroku, v ktorom sa zisťuje priemerný zárobok a keďže pravdepodobný zárobok sa má zistiť k 31.12. 2003, potom rozhodujúcim obdobím je tretí štvrťrok 2003, resp. v jednotlivých mesiacoch výpočtu NSNZ predchádzajúci kalendárny štvrťrok, t.j. v prípade náhrady za straty na zárobku za mesiace júl - september 2003 je rozhodujúcim obdobím druhý štvrťrok 2003 a u mesiacov november - december 2003 tretí štvrťrok 2003. Medzi účastníkmi nie je sporné započítavanie ČID vo výške 4.962,- Sk. Navrhovateľ v mesiacoch júl - december 2003 pracoval u spoločnosti ARS Prievidza. Navrhovateľ potvrdil, že odporcom zistený pravdepodobný zárobok je vyšší ako zárobok, ktorý navrhovateľ dosiahol v spoločnosti ARS Prievidza a súhlasil s tým, ak odporca započítaval vyšší (pravdepodobný) zárobok navrhovateľa ako skutočný jeho zárobok s tým, že zamestnancovi sa neuhradí škoda do sumy, ktorú si bez vážnych dôvodov nezarobil, a teda že by sa mal pri výpočte náhrady za stratu na zárobku po skončení PN započítavať vyšší, v tomto prípade pravdepodobný zárobok. Podľa navrhovateľa sa mal zisťovať priemerný zárobok, ktorý mohol navrhovateľ dosiahnuť pri práci, podľa § 201 ods. 5 Zákonníka práce s použitím § 134 ods. 2, 3 Zákonníka práce.

Podľa vyjadrenia odporcu v období júl - december 2003 odporca zamestnával zamestnancov v druhu práce mechanik - zámočník koľajových vozidiel na úseku banskej dopravy na povrchu s tým, že jednotlivé pracovné úkony pri tomto druhu práce boli rovnaké v rokoch, kedy túto prácu vykonával navrhovateľ a tiež v posudzovanom období júl - december 2003. Na takúto prácu mechanik - zámočník koľajových vozidiel na úseku banskej dopravy odporca preraďoval zamestnancov zo zdravotných dôvodov. Takto preradenými zamestnancami boli i páni X. F. a B.. V čase, keď navrhovateľ vykonával prácu mechanika, bol zaradený v 7. kvalifikačnej triede, označenie kvalifikačných tried sa pred rokom 2003 menilo a v roku 2003 kvalifikačnej triede 7 zodpovedala osobná trieda 5, do ktorej boli zaradení aj Q., X. (viď interný list odporcu zo dňa 17.4.2014, podľa ktorého tarifná trieda 7 do roku 1991 zodpovedala v roku 2003 tarifnej triede 5). V rovnakej osobnej triede by bol zaradený aj navrhovateľ, pokiaľ by zostal pracovať na pôvodnom pracovisku ako mechanik. Pravdepodobný zárobok u spolupracovníkov navrhovateľa odporca zisťoval podľa jednotlivých mesiacov z rozhodujúceho obdobia t.j. kalendárneho štvrťroka predchádzajúceho štvrťroku, v ktorom sa pravdepodobný zárobok zisťuje. Podľa odporcu neexistuje žiaden taký zamestnanec odporcu, ktorý by pracoval po roku 1991 až do konca roku 2003 v pôvodnej profesii ako navrhovateľ ku dňu 31.12.2003. Pracovné náplne u robotníckych povolání neexistujú. Podľa odporcu ošetrujúca lekárka navrhovateľa sa nemohla odborne vyjadriť k posúdeniu, či navrhovateľ mohol vykonávať od júla do decembra 2003 tie práce, ktoré vykonával, k takejto otázke sa môže vyjadriť len lekár pracovného lekárstva. V tejto veci treba zistiť, či došlo k zmene pomerov u navrhovateľa aj v tom zmysle, či by nemohol vykonávať pôvodnú prácu v spornom období roku 2003 z dôvodov na strane pracovného úrazu alebo na základe všeobecných ochorení.

Podľa rozhodnutia Sociálnej poisťovne ústredie zo dňa 13.5.2013, č.r.XX%.navrhovateľ, ktorý utrpel poškodenie zdravia v dôsledku pracovného úrazu zo dňa 27.1.1983 1/nemá nárok na úrazovú rentu podľa § 88 zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení, 2/ má nárok na úrazovú rentu od 1. januára 2004 v sume 49,60 eur mesačne podľa § 272 ods. 3 v súlade s § 112 ods. 4 zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení.

Podľa oznámenia bývalých Slovenských uhoľných baní, Baňa Cigel', k.p. Prievidza z 01.11.1991 bol s navrhovateľom dňa 23.08.1991 skončený pracovný pomer, a to okamžité zrušenie pre hrubé viacnásobné porušovanie pracovnej disciplíny (neospravedlnené zmeny, požívanie alkoholu počas pracovnej doby). Pracovný úraz navrhovateľa zo dňa 27.01.1983 bol odškodnený na 90%.

Z doterajšej korešpondencie účastníkov konania je pre toto konanie podstatné vyjadrenie odporcu zo dňa 18.03.2013 adresovanom zástupcovi navrhovateľa, z ktorého vyplýva, že pri ustálení pravdepodobného zárobku, ktorý by dosiahol navrhovateľ v roku 2003 nebyť jeho skončenia pracovného pomeru, odporca vychádzal zo skutočne dosiahnutých zárobkov zamestnancov, ktorí vykonávali tú istú prácu ako navrhovateľ pred skončením pracovného pomeru, t.j. prácu mechanika - opravára lokomotív na povrchu Úseku banskej dopravy, a to JXXXX, ktorý bol vyradený z podzemia v dôsledku choroby z povolania s dátumom prvého zistenia 21.10.1999 a I. B., vyradeného z podzemia v dôsledku pracovného úrazu zo dňa 26.08.1995. Obaja zamestnanci boli občania so ZPS, s nárokom na ČID, takže sa

jedná o porovnateľných zamestnancov. Spriemerovaním zárobku týchto zamestnancov bol stanovený pravdepodobný zárobok, ktorý by dosiahol navrhovateľ v druhom polroku 2003 takto: júl 2003 9.637,- Sk, august 2003 8.391,- Sk, september 2003 9.202,- Sk, október 2003 9.323,- Sk, november 2003 8.157,- Sk a december 2003 9.316,- Sk. Vychádzajúc zo mzdových listov za rok 2003 poskytnutých navrhovateľom bol zárobok navrhovateľa v júli 2003 8.518,- Sk, v auguste 2003 7.601,- Sk, v septembri 2003 7.983,- Sk, v októbri 2003 7.728,- Sk, v novembri 2003 7.202,- Sk a v decembri 2003 8.603,- Sk. Tieto jeho zárobky boli nižšie ako pravdepodobné zárobky, a teda odporca ako zárobok po pracovnom úraze zohľadnil pravdepodobný zárobok pri výpočte náhrady za stratu na zárobku po skončení PN, ktorý by i P. F. dosiahol v pracovnej pozícii mechanik - opravár lokomotív na povrchu úseku banskej dopravy, pokiaľ by pracoval u odporcu. Tento výpočet považoval odporca za svoj definitívny.

Podľa dohody o zmene pracovnej zmluvy zo dňa 08.12.1986 uzatvorenej medzi zamestnávateľom a navrhovateľom navrhovateľ a zamestnávateľ sa dohodli na zmene obsahu pracovnej zmluvy od 08.12.1986 v druhu práce mechanik, miesto výkonu práce banská doprava - povrch, mzdové zaradenie podľa platných predpisov, k zmenám dochádza zo zdravotných dôvodov. Zmena sa dojednáva na dobu neurčitú.

Podľa rozhodnutia vtedajšieho Úradu dôchodkového zabezpečenia Bratislava z 09.08.1985 bol navrhovateľovi priznaný od 20.04.1985 čiastočný invalidný dôchodok úrazový.

Podľa zápisnice Posudkovej komisie Prievidza zo dňa 19.1.1994 je navrhovateľ naďalej čiastočne invalidný v súvislosti s pracovným úrazom zo dňa 27.01.1983, lebo pre dlhodobu nepriaznivý zdravotný stav je schopný vykonávať doterajšie alebo iné rovnako kvalifikované zamestnanie len za zvlášť uľahčených pracovných podmienok.

Podľa zápisnice Posudkovej komisie sociálneho poistenia Prievidza zo dňa 19.4.2005 je navrhovateľ invalidný, invalidita trvá pre dlhodobu nepriaznivý zdravotný stav má pokles schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť o viac ako 40% v porovnaní so zdravou fyzickou osobou, jeho miera poklesu schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť je 50%. Navrhovateľovi bolo navrhované zaradenie: na pôvodnom pracovisku, na trhu práce: vrátnik, kurič, obmedzenie schopnosti, môže vykonávať prácu len v prostredí bez: preťažovania HK, môže vykonávať prácu: vrátnik, kurič. Invalidita vznikla v dôsledku pracovného úrazu.

Z lekárskej správy všeobecného lekára navrhovateľa MUDr. Nowakovej zo dňa 25.6.2015 vyplýva, že navrhovateľ do roku 2003 nebol spôsobilý zo zdravotných dôvodov po pracovnom úraze zo dňa 27.1.1983 vykonávať práce na povrchu v dielňach. Z ďalšej správy toho istého lekára zo dňa 3.8.2015 vyplýva, že navrhovateľ vzhľadom k zdravotným problémom chronického rázu podmienených pracovným úrazom v bani v r. 1983 nebol zdravotne spôsobilý vykonávať prácu mechanika - opravára lokomotív na povrchu, úsek banskej dopravy, a to v období júl - december 2003.

Podľa potvrdenia odporcu zo dňa 21.7.2008 mal navrhovateľ v roku 1984 hrubý mesačný príjem 5.482 Sk.

Podľa záznamu o úraze navrhovateľ mal dňa 27.1.1983 úraz ako zamestnanec Bane Cígeľ k.p. Prievidza.

Navrhovateľ bol zamestnaný v spoločnosti ARS spol s.r.o. v čase od 21.10.1999 do 18.11.2004 ako kurič vrátnik, o čom svedčia doložené potvrdenia tejto spoločnosti. Od 25.10.2004 bol dočasne PN.

Svedok X., bez pomeru a záujmu k navrhovateľovi, bývalý zamestnanec odporcu potvrdil, že na základe dohody o zmene pracovnej zmluvy začal od 1.11.2000 v dôsledku choroby z povolania vykonávať prácu strojného zámočníka na úseku banskej dopravy. Ku dňu preradenia bol v dôsledku choroby z povolania ČID a neskôr osobou so ZŤP. Pracovný pomer s odporcom skončil v roku 2008. V období júl až december 2003 vykonával u odporcu prácu v dvoch dielňach, a to v opravovni vozov a v opravovni mašín. Prácu vykonával prevažne v opravovni vozov a len v prípade zastúpenia vykonával prácu v opravovni mašín. Svedok nevykonával tie práce, ktoré navrhovateľ popísal ako práce ním vykonávané v predmetnom období. Do dielní boli preraďovaní zamestnanci z podzemia na povrch, väčšinou s ČID po chorobe z

povolania, po pracovnom úraze, ale pracovali tu aj zdraví zamestnanci. Obe dielne patrili pod jeden úsek banskej dopravy a mzda v oboch bola rovnaká.

Podľa § 201 ods. 1 zákona č. 311/2001 Z.z. Zákonníka práce v znení od 1.7.2003 náhrada za stratu na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti alebo pri uznaní invalidity alebo čiastočnej invalidity sa poskytne zamestnancovi v takej sume, aby spolu s jeho zárobkom po pracovnom úraze lebo po zistení choroby z povolania pripočítaním prípadného invalidného dôchodku alebo čiastočného invalidného dôchodku poskytovaného z toho istého dôvodu sa rovnala jeho priemernému zárobku pred vznikom škody. Pritom sa neprihliada na zárobok zamestnanca, ktorý dosiahol zvýšeným pracovným úsilím.

Podľa § 201 ods. 2 zákona č. 311/2001 Z.z. Zákonníka práce v znení od 1.7.2003 priemerný zárobok rozhodujúci na výpočet predmetnej náhrady sa upravuje o výšku priznávaných percent postupne, zvyšovaním posledne percentuálne upravených priemerných zárobkov, počnúc dňom skončenia pracovnej neschopnosti, alebo pri uznaní invalidity, alebo čiastočnej invalidity. Výšku percenta, ktorým sa bude náhrada za stratu na zárobku upravovať, ustanovuje osobitný predpis.

Podľa § 272 ods. 3 Zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení, náhrada za stratu na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti alebo pri uznaní invalidity alebo čiastočnej invalidity a náhrada za stratu na dôchodku, ktoré sa vyplácali k 31.12.2003, a nárok na ich výplatu trvá aj po tomto dni, sa považujú od 01.01.2004 za úrazovú rentu, a to v sume, v akej patrili do 31.12.2003. Na zvyšovaní úrazovej renty platí § 82 primerane.

Po zhodnotení výsledkov dokazovania súd dospel k záveru, že návrh navrhovateľa je sčasti dôvodný.

V konaní neboli medzi účastníkmi sporné skutočnosti v tom, že navrhovateľ ako vtedajší zamestnanec odporcu (na základe pracovnej zmluvy zo dňa 9.6.1982) utrpel dňa 27.1.1983 pracovný úraz, že následne bol v 1. štvrtroku 1984 preradený na menej platenú prácu v podzemí a od 8.12.1986 na povrch - úsek banskej dopravy, že jeho pracovný pomer skončil 23.8.1991 okamžitým skončením pracovného pomeru pre porušenie pracovnej disciplíny, že po skončení pracovného pomeru nebola navrhovateľovi odporcom vyplácaná náhrada za stratu na zárobku, a že navrhovateľovi bol priznaný čiastočný invalidný dôchodok od 8.3.1985 ako úrazový. Nesporné ďalej bolo, že priemerný mesačný zárobok navrhovateľa pred vznikom škody bol vo výške 5.482,- Sk, že zodpovednosť odporcu za predmetný pracovný úraz je v rozsahu 90%, že v období mesiacov júl - december 2003 navrhovateľ pracoval v spoločnosti ARS spol. s r.o., a že v čase júl - december 2003 navrhovateľ poberal invalidný dôchodok vo výške 4.962 Sk.

Súd má za to, že v tejto veci má právomoc konať o návrhu navrhovateľa, že mu patrilo (či nepatrilo) právo na náhradu za stratu na zárobku po skončení PN v čase od 01.07.2003 do 31.12.2003 (v žalovanej výške) a to s poukazom na to, že v súčasnosti sa vedie konanie vo veci nároku na úrazovú rentu navrhovateľa pod č. XXXX-XX/XXXX-BA pred Sociálnou poisťovňou, Ústredie Bratislava a tiež správne konanie o preskúmanie neprávoplatného rozhodnutia Sociálnej poisťovne, ústredie zo dňa 13.5.2013 pred Krajským súdom v Trenčíne pod sp.zn. 12Sd/202/2013, ktoré konanie je v súčasnosti prerušené. Prejednanie a rozhodovanie vo veci, ktorej predmetom je určenie, že určitý úraz je pracovným úrazom, resp. ktorej predmetom je určenie rozsahu zodpovednosti zamestnávateľa za škodu ním vzniknutú patrí aj po 31.12.2003 v zmysle § 7 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 14 Zákonníka práce do právomoci súdu, a to aj po prijatí Zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení. Sociálna poisťovňa si môže sama (avšak nemusí) v konaní o nároku na úrazovú dávku urobiť úsudok o predbežnej otázke, sociálna poisťovňa však samostatne vo forme rozhodnutia o otázke, či ide o pracovný úraz alebo o otázke rozsahu zodpovednosti za škodu ním vzniknutú, nerozhoduje. Výška náhrady za stratu na zárobku patriaca navrhovateľovi k 31.12.2003 je rozhodujúca pre určenie základu pre rozhodnutie o úrazovej renty resp. jej zvýšenie t.j. úrazovej renty po 01.01.2004. Náhrada za stratu na zárobku vyplácaná k 31.12.2003 je od 01.01.2004 považovaná za úrazovú rentu podľa § 272 ods. 2 Zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení.

Podľa názoru súdu v tomto prípade ide žalobu svojho druhu, ktorú nemožno podradiť pod § 80 písm. c) O.s.p., preto nie je potrebné, aby sa preukazoval právny záujem na určení žalovaného práva.

V tomto konaní boli medzi účastníkmi konania sporné dve skutočnosti, a to jednak správna aplikácia valorizácie priemerného mesačného zárobku za obdobie roku 2002 s účinnosťou od 01.07.2003 a stanovenie pravdepodobného zárobku navrhovateľa dosahovaného po vzniku škody.

K prvej spornej otázke, t.j. k valorizácii priemerného mesačného zárobku za obdobie roku 2002 s účinnosťou od 01.07.2003 navrhovateľ poukázal na to, že odporca aplikoval nesprávne túto valorizáciu PMZ, keď síce vychádzal pri tejto valorizácii PMZ zisteného pred vznikom škody (t.j. 5.482,- Sk) zo správnej celkovej percentuálnej výšky zodpovedajúcej správne mu obdobiu valorizácie, t.j. 188,4 %, ale podľa názoru navrhovateľa poslednú valorizáciu PMZ rozhodného pre jej výpočet nevykonal v súlade s § 201 ods. 2 Zákonníka práce platného od 01.07.2003 t.j. podľa úpravy po novele Zákonníka práce vykonanej Zákonom č. 210/2003 Z.z. a to s poukazom na § 1 Opatrenia MPSVaR SR z 03.06.2003 č. 199/2003 Z.z., podľa ktorého sa priemerný mesačný zárobok rozhodujúci na výpočet náhrady za stratu na zárobku po skončení PN vzniknutej pracovným úrazom alebo chorobou z povolania zvyšuje o 9,3 % za rok 2002, s poukazom na § 2 tohto Opatrenia, podľa ktorého takto upravená náhrada za stratu na zárobku po skončení PN vzniknutej pracovným úrazom alebo chorobou z povolania patrí od 01. dňa kalendárneho mesiaca nasledujúceho po kalendárnom mesiaci, v ktorom bolo toto Opatrenie uverejnené v Zbierke zákonov Slovenskej republiky, § 3 tohto Opatrenia, podľa ktorého toto Opatrenie nadobudlo účinnosť dňom vyhlásenia, t.j. od 11.06.2003, na § 201 ods. 2 Zákonníka práce v znení účinnom od 01.07.2003, podľa ktorého priemerný zárobok rozhodujúci na výpočet predmetnej náhrady sa upravuje o výšku priznávaných percent postupne, zvyšovaním posledne percentuálne upravených priemerných zárobkov, počnúc dňom skončenia pracovnej neschopnosti, alebo pri uznaní invalidity, alebo čiastočnej invalidity. Výšku percenta, ktorým sa bude náhrada za stratu na zárobku upravovať, ustanovuje osobitný predpis. Podľa názoru navrhovateľa pri výpočte PMZ navrhovateľa rozhodného pre výpočet náhrady za stratu na zárobku po skončení PN bolo treba vychádzať z § 201 ods. 2 v znení účinnom od 01.07.2003, a teda jeho PMZ od 01.07.2003 upraviť o výšku priznaných percent postupne, zvýšením posledne percentuálneho uplatneného PMZ. To znamená, že posledne upravená výška PMZ patriaca navrhovateľovi k 30.06.2003 zodpovedajúca valorizácii celkom o 179,1 % vo výške 15.300,- Sk, sa mala zvýšiť od 9,3 %, čo predstavuje zvalorizovaný PMZ od 01.07.2003 vo výške 16.723,- Sk.

K spornej otázke valorizácie PMZ súd uvádza nasledovné: v konaní nebolo sporné, že navrhovateľ bol v čase pracovného úrazu, ktorý utrpel dňa 27.01.1983, zamestnancom odporcu, keď v čase tohto pracovného úrazu pracoval ako baník v podzemí na základe pracovnej zmluvy uzavretej s odporcom dňa 09.06.1982. Následkom poškodenia na zdraví v dôsledku pracovného úrazu z 27.01.1983 bol v prvom štvrtroku 1984 preradený na menej platenú prácu v podzemí a od 08.03.1985 mu bol priznaný ČID. V konaní nebolo sporné, že rozhodným obdobím pre výpočet priemerného mesačného zárobku pred vznikom škody bol rok 1983, a že výška tohto priemerného mesačného zárobku pred vznikom škody bola u navrhovateľa vo výške 5.482,- Sk. Za takejto situácie platí použitie valorizácie priemerného mesačného zárobku podľa právnej úpravy, a to Zákona č. 297/1991 Zb. a Zákona č. 320/1993 Zb. z.. Zákon č. 297/1991 Zb. o úprave náhrady za stratu na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti vzniknutej pracovným úrazom alebo chorobou z povolania, ktorý nadobudol účinnosť 31.07.1991, upravoval, že náhrada za stratu na zárobku upravená podľa tohto zákona prislúcha od 01.07.1991. V § 1 upravil, že priemerný zárobok rozhodný pre výpočet náhrady za straty na zárobku po skončení PN vzniknutej pracovným úrazom alebo chorobou z povolania sa zvyšuje o: a) 2 % za každý kalendárny rok nasledujúci po vzniku nároku na túto náhradu do 31.12.1989, b) 5 % za kalendárny rok 1990, c) 5 % za prvý polrok 1991. Podľa tejto valorizácie patrí navrhovateľovi valorizácia PMZ z rozhodného obdobia vo výške 5.482,- Sk o 5×2 % a to za roky 1985 - 1989, ďalej 5 % za kalendárny rok 1990, 5 % za prvý polrok 1991. Tento zákon bol zrušený 01.07.2003. Následne pri valorizácii treba postupovať podľa Zákona č. 320/1993 Z.z. o úprave náhrady za stratu na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti vzniknutej pracovným úrazom alebo chorobou z povolania, ktorý nadobudol účinnosť 01.01.1994. Podľa § 2 tohto zákona na úpravu náhrady za stratu na zárobku podľa tohto zákona sa vzťahuje Zákonník práce, ak tento zákon neustanovuje inak. V súlade s týmto zákonom patrí v prípade navrhovateľa ďalšia valorizácia, a to za druhý polrok 1991 vo výške 17 %, ďalej 7 % za každý kalendárny štvrtrok 1992, 5,5 % za každý kalendárny štvrtrok trištvrtke roka 1993. Súd dodáva, že tento zákon v prípade obdobia do 31.12.1989, rok 1990, prvý polrok 1991 upravoval valorizáciu zhodne v tomto období so Zákonom č. 297/1991 Zb. Podľa § 1 ods. 1 písm. g) Zákona č. 320/1993 Z.z. priemerný zárobok rozhodný pre výpočet tejto náhrady sa zvyšuje o rovnaké percentá, aké zodpovedajú nárastu priemernej mzdy zistenej Štatistickým úradom SR, za každý štvrtrok alebo kumulatívne za viaceré štvrtroky po tom období, za ktoré sa realizovalo posledné zvýšenie tejto náhrady. Náhrada sa upraví, ak uvedený nárast priemernej

mzdy dosiahne za obdobie uvedené v tomto odseku minimálne 5%. Podstatné je i ustanovenie § 1, veta druhá, podľa ktorej ak nárok na náhradu za stratu na zárobku vznikol po 31.12.1988, úprava sa uskutoční až za najbližšie časové obdobie uvedené v písm. b) - g), nasledujúce po období, v ktorom nárok vznikol, a ďalej § 1 ods. 2, podľa ktorého výšku percenta a obdobie, za ktoré sa bude náhrada podľa § 1 ods. 1 písm. g) upravovať, ustanoví a vyhlási uverejnením opatrenia v Zbierke zákonov MPSVaR SR na základe údajov Štatistického úradu SR. Následnými Opatreniami MPSVaR SR (podľa § 1 ods. 2 Zákona č. 320/1993 Z.z.) z 19.06.1995 č. 132/1995 Z.z., z 13.05.1996 č. 151/1996 Z.z., z 02.04.1997 č. 98/1997 Z.z., z 22.04.1998 č. 120/1998 Z.z., z 01.06.1999 č. 125/1999 Z.z., z 13.06.2000 č. 194/2000 Z.z., zo 14.06.2001 č. 235/2001 Z.z. a z 25.06.2002 č. 340/2002 Z.z. sa MPSVaR ustanovila výška percenta a obdobie, za ktoré sa bude upravovať náhrada za stratu na zárobku po skončení PN vzniknutej pracovným úrazom alebo chorobou z povolania, a to za štvrtý štvrtrok 1993 o 4,9 %, o 4,9 % za každý kalendárny štvrtrok roku 1994, o 15,2 % za rok 1995, o 13,3 % za rok 1996, o 13,1 % za rok 1997, o 9,6 % za rok 1998, o 7,2 % za rok 1999, o 6,5 % za rok 2000, o 8,2 % za rok 2001. Podľa Opatrenia MPSVaR z 03.06.2003 č. 199/2003 Z.z. sa priemerný zárobok rozhodujúci na výpočet náhrady za stratu na zárobku po skončení PN vzniknutej pracovným úrazom alebo chorobou z povolania sa podľa § 1 ods. 1 písm. g) Zákona č. 320/1993 Z.z. zvýšil o 9,3 % za rok 2002. Podľa tohto Opatrenia, ktoré nadobudlo účinnosť 11.06.2003, takto upravená náhrada za stratu na zárobku po skončení PN vzniknutej pracovným úrazom alebo chorobou z povolania patrí od 01. dňa kalendárneho mesiaca nasledujúceho po kalendárnom mesiaci, v ktorom bolo toto Opatrenie uverejnené v Zbierke zákonov SR. Táto valorizácia teda patrí v zmysle tohto Opatrenia u navrhovateľa od 01.07.2003. Súd zhodne s účastníkmi konania konštatuje, že na základe horeuvedeného patrí navrhovateľovi valorizácia PMZ vo výške 5.482,- Sk o 188,4 % s prihliadnutím na Zákon č. 297/1991 Zb., a to § 1, ak v tomto prípade nárok na náhradu za stratu na zárobku po skončení PN vznikol navrhovateľovi v roku 1984, potom prvá valorizácia u neho prichádza od roku 1985. Spôsob výpočtu valorizácie k 30.06.2003 medzi účastníkmi nebol sporný, v danom období § 201 ods. 2 v znení účinnom do 30.06.2003 upravoval, že výšku percenta a obdobie, za ktoré sa bude náhrada za stratu na zárobku upravovať, ustanovuje osobitný predpis. Týmto osobitným predpisom je Zákon č. 320/1993 Zb. Výška valorizovaného priemerného zárobku pri valorizácii 188,4 % za horeuvedené obdobie k 30.06.2003 vo výške 15.810,- Sk nebola medzi účastníkmi sporná.

K názoru navrhovateľa, že s účinnosťou od 01.07.2003 s poukazom na zmenu právnej úpravy § 201 Zákonníka práce a spôsobu valorizácie sa výška PMZ patriaca navrhovateľovi k 30.06.2003 zodpovedajúca valorizácii o 179,1 % vo výške 15.300,- Sk mala zvýšiť o 9,3 %, a tak správna výška tohto valorizovaného PMZ mala byť 16.723,- Sk, a nie 15.810,- Sk súd uvádza: je pravdou, že s účinnosťou od 01.07.2003 Z.z. došlo ku zmene právnej úpravy v § 201 ods. 2 Zákonníka práce, podľa ktorého znenie tohto § 201 ods. 2 Zákonníka práce s účinnosťou od 01.07.2003 je nasledovné: Priemerný zárobok rozhodujúci na výpočet predmetnej náhrady sa upravuje o výšku priznávaných percent postupne, zvyšovaním posledne percentuálne upravených priemerných zárobkov, počnúc dňom skončenia pracovnej neschopnosti, alebo pri uznaní invalidity, alebo čiastočnej invalidity. Výšku percenta, ktorým sa bude náhrada za stratu na zárobku upravovať, ustanovuje osobitný predpis. Podľa prechodného ustanovenia § 251 ods. 1, 2 zákona č. 311/2001 Z.z. (účinného od 1.4.2002), ustanoveniami tohto zákona sa spravujú aj pracovnoprávne vzťahy, ktoré vznikli pred 01.04.2002, ak nie je ďalej ustanovené inak. Nároky, ktoré z nich vznikli, a právne úkony urobené pred 01.04.2002 sa posudzujú podľa doterajších predpisov. Úprava náhrady za stratu na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti alebo pri uznaní invalidity alebo čiastočnej invalidity (§ 201 ods. 1) a úprava náhrady nákladov na výživu pozostalých (§ 207) sa uskutoční aj u zamestnancov a pozostalých, ktorým náhrada patrila do 31.03.2002; to platí aj pre náhrady, o ktorých bolo do 31.03.2002 právoplatne rozhodnuté, alebo ktorých výška bola dohodnutá. Podľa prechodného ustanovenia § 252a ods. 1 Zákonníka práce (v súvislosti s účinnosťou Zákona č. 210/2003 Z.z. od 1.7.2003), ktorým sa mení a dopĺňa Zákon č. 311/2001 Z.z. Zákonník práce ustanoveniami tohto zákona sa spravujú aj pracovnoprávne vzťahy, ktoré vznikli pred 1. júlom 2003, ak nie je ďalej ustanovené inak. Vznik pracovnoprávných vzťahov, ako aj nároky, ktoré z nich vznikli pred 1. júlom 2003, sa posudzujú podľa predpisov platných do 30. júna 2003. Z horeuvedeného vyplýva, že v súvislosti s náhradou za stratu na zárobku po skončení PN a valorizáciou priemerného mesačného zárobku niet iného prechodného ustanovenia, ktoré treba použiť po 01.07.2003 okrem § 252a Zákonníka práce. K tvrdeniu navrhovateľa súvisiacim s použitím § 201 ods. 2 v znení účinnom po 01.07.2003 aj pre valorizáciu PMZ navrhovateľa od 01.07.2003 podľa § 201 ods. 2 v znení účinnom po 01.07.2003 súd poukazuje na § 1 ods. 2 Zákona č. 320/1993 Z.z. o úprave náhrady za stratu na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti vzniknutej pracovným úrazom alebo chorobou z

povolania, podľa ktorého výšku percenta a obdobie, za ktoré sa bude náhrada podľa § 1 ods. 1 písm. g) upravovať, ustanoví a vyhlási uverejnením opatrenia v Zbierke zákonov MPSVaR SR na základe údajov Štatistického úradu SR. Navyše podľa § 2 tohto zákona na úpravu náhrady za stratu na zárobku podľa tohto zákona sa vzťahuje Zákonník práce, ak tento zákon neustanovuje inak. Podľa tohto ustanovenia je Zákon č. 320/1993 Zb. lex specialis voči Zákonníku práce s tým, že prednostnou úpravou pri úprave náhrady za stratu na zárobku podľa Zákona č. 320/1993 Z.z. je právna úprava podľa Zákona č. 320/1993 Z.z. pred Zákonníkom práce. Zákon č. 320/1993 Z.z. bol zrušený až 01.01.2004, a to Zákom č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení, ktorý v § 294 bod 13 zrušil Zákon č. 320/1993 Z.z. v znení Zákona č. 231/2002 Z.z. Podľa § 1 Opatrenia MPSVaR SR č. 199/2003 Z.z. z 03.06.2003 MPSVaR SR podľa § 1 ods. 2 zákona č. 320/1993 Z.z. ustanovilo, že priemerný zárobok rozhodujúci na výpočet náhrady za stratu na zárobku po skončení PN vzniknutej pracovným úrazom alebo chorobou z povolania, ktorá patrí zamestnancovi podľa osobitných predpisov, 1) sa podľa § 1 ods. 1 písm. g) zákona zvyšuje o 9,3 % za rok 2002. Je pravdou, že v poznámke 1 je okrem iného odkaz na § 198, 201 a 251 Zákonníka práce, ale toto Opatrenie nadobudlo účinnosť dňom vyhlásenia t.j. 11.06.2003, ale podľa § 2 takto upravená náhrada za stratu na zárobku po skončení PN vzniknutej pracovným úrazom alebo chorobou z povolania patrí od 01. dňa kalendárneho mesiaca nasledujúceho po kalendárnom mesiaci, v ktorom bolo toto Opatrenie uverejnené v Zbierke zákonov SR. V tomto prípade úprava sa vykoná od 01.07.2003. Vždy však ide o úpravu PMZ alebo valorizáciu za rok 2002, a nie za rok 2003. Na základe horeuvedeného súd potom uzatvára, že na účely valorizácie zárobku pre náhradu za stratu na zárobku po skončení PN platia tieto zásady: 1/ použije sa suma priemerného mesačného zárobku zamestnanca pred vznikom škody, 2/ sumy zvýšenia o príslušné percentá patriace za jednotlivé obdobia sa určujú vždy zo sumy pôvodného, t.j. nezvýšeného priemerného zárobku, 3/ priemerný zárobok sa zvýši len za celé obdobie nasledujúce po vzniku nároku na náhradu za stratu na zárobku, za ktoré podľa právnych predpisov zvýšenie patrí.

Z horeuvedeného teda vyplýva, že príslušné valorizačné sumy za jednotlivé obdobia sa určujú vždy zo sumy pôvodného t.j. nezvýšeného priemerného zárobku a takýmto spôsobu aplikácie zodpovedá § 1 ods. 1 Zákona č. 320/1993 Z. z. Ak teda tento zákon č. 320/1993 Z.z. bol účinný do 31.12.2003 a bol zrušený až Zákom č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení od 01.01.2004, potom aj pre valorizáciu priemerného mesačného zárobku navrhovateľa v tomto prípade treba použiť Zákon č. 320/1993 Z.z. a na základe neho vydaného Opatrenia MPSVaR z 03.06.2003 č. 199/2003 Z.z. účinného od 11.06.2003 a valorizáciu od 01.07.2003 vykonať v zmysle tohto Zákona č. 320/1993 Z.z. a Opatrenia MPSVaR z 03.06.2003 č. 199/2003 Z.z., a to s poukazom na § 2 Zákona č. 320/1993 Z.z., podľa ktorého na úpravu náhrady za stratu na zárobku podľa tohto zákona sa vzťahuje Zákonník práce, ak tento zákon neustanovuje inak. Na základe horeuvedeného je poslednou valorizáciou priemerného mesačného zárobku navrhovateľa za rok 2002 valorizácia o 9,3 % na základe Opatrenia č. 199/2003 Z.z., ktorá sa má použiť od 01.07.2003, a platí aj k 31.12.2003. Takéto stanovisko zaujali Krajský súd v Trenčíne vo svojom rozhodnutí - rozsudku č.k. 4Co/105/2010-129 zo dňa 16.02.2010, ale aj Najvyšší súd SR vo svojom uznesení sp. zn. 2MCdo/8/2008. Súd poukazuje aj na ustanovenie § 201 ods. 2 veta druhá v znení účinnom po 01.07.2003, podľa ktorej výšku percenta, ktorým sa bude náhrada za stratu na zárobku upravovať, ustanovuje osobitný predpis. Týmto osobitným predpisom aj v čase právnej úpravy po 01.07.2003 vykonanej Zákom č. 210/2003 Z.z. je stále Zákon č. 320/1993 Z.z. Súd potom pri rozhodnutí v tejto veci vychádzal takto ustáleného valorizovaného priemerného mesačného zárobku v predmetnom období júl 2003 - december 2003 vo výške 15.810 Sk každom mesiaci.

K druhej spornej otázke súd uvádza, že navrhovateľ pri uplatnení svojho práva pri výpočte náhrady za stratu na zárobku po skončení PN podľa ostatného podania zo dňa 13.8.2015 započítaval ako zárobok po pracovnom úraze ten zárobok, ktorý navrhovateľ dosahoval v predmetnom období pri zamestnaní v spoločnosti ARS spol s.r.o., t. j. v mesiaci júl 2003 vo výške 8.518 Sk, v mesiaci august 2003 vo výške 7.601 Sk, v mesiaci september 2003 vo výške 7.983 Sk, v mesiaci október vo výške 8.117 Sk, v mesiaci november 2003 vo výške 6.625 Sk a v mesiaci december 2003 vo výške 8.603 Sk. So započítaním zárobku v tejto výške sa odporca stotožnil a súhlasil s ním. Takýto postup je aj v súlade s § 201 ods. 1 Zákonníka práce.

Zhrnúc horeuvedené mal navrhovateľ právo na náhradu za stratu na zárobku po skončení PN v období od júla 2003 do decembra 2003 pri valorizovanom priemernom mesačnom zárobku v každom mesiaci vo výške 15.810 Sk, pri započítavanom zárobku v ARS spol s.r.o. v príslušnom mesiaci (viď predchádzajúci odsek), započítavanom ČID vo výške 4.962 Sk v každom mesiaci a pri 10% spoluvine v príslušnej výške

(10% z rozdielu medzi valorizovaným PMZ a súčtom zárobku po pracovnom úraze + ČID) v takejto výške:

za mesiac júl 2003: 2.097 Sk, t.j.69,61 eur brutto (15.810 Sk mínus 8.518 Sk mínus 4.962 Sk mínus 233 Sk)

za mesiac august 2003: 2.922 Sk, t.j.96,99 eur brutto (15.810 Sk mínus 7.601Sk mínus 4.962 Sk mínus 325 Sk)

za mesiac september 2003: 2.578 Sk, t.j.85,57 eur brutto (15.810 Sk mínus 7.983 Sk mínus 4.962 Sk mínus 287 Sk)

za mesiac október 2003: 2.458 Sk, t.j.81,59 eur brutto (15.810 Sk mínus 8.117 Sk mínus 4.962 Sk mínus 273 Sk)

za mesiac november 2003: 3.801 Sk, t.j.126,17 eur brutto (15.810 Sk mínus 6.625 Sk mínus 4.962 Sk mínus 422 Sk)

za mesiac december 2003: 2.020 Sk, t.j.67,05 eur brutto (15.810 Sk mínus 8.603 Sk mínus 4.962 Sk mínus 225 Sk).

Ak navrhovateľ žiadal priznať viac, súd jeho návrh čo do zvyšku zamietol.

O náhrade trov konania súd rozhodol tak, že navrhovateľovi nepriznal túto náhradu. V súlade s § 151 ods. 1 O.s.p. o povinnosti nahradiť trovy konania rozhoduje súd na návrh spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. V tejto veci bolo rozhodnuté vo veci samej rozsudkom vyhláseným na pojednávaní dňa 2.2.2016 za prítomnosti účastníkov konania. Na pojednávaní nebol prítomný splnomocnený zástupca navrhovateľa, ktorý podľa vrátenej doručky mal doručenie v súvislosti s predvolaním na nariadené pojednávanie dňa 2.2.2016 vykázané, pričom navrhovateľ súhlasil s pojednávaním v neprítomnosti svojho splnomocneného zástupcu. Súd vyhláseným rozsudkom priznal navrhovateľovi náhradu trov konania rozsahu 52 % s tým, že výška trov bude vyčíslená v písomnom vyhotovení rozsudku. O povinnosti nahradiť trovy konania rozhoduje súd na návrh. Navrhovateľ si na pojednávaní dňa 2.2.2016 neuplatnil trovy konania, ale návrhom podaným v tejto veci si uplatnil náhradu trov právneho zastúpenia. Podľa § 151 ods. 1 veta druhá O.s.p. účastník, ktorému sa prisudzuje náhrada trov konania, je povinný trovy konania vyčísliť najneskôr do troch pracovných dní od vyhlásenia tohto rozhodnutia. Podľa § 151 ods. 2 O.s.p. ak účastník v lehote podľa odseku 1 trovy nevyčísli, súd mu prizná náhradu trov konania vyplývajúcich zo spisu ku dňu vyhlásenia rozhodnutia s výnimkou trov právneho zastúpenia, ak takému účastníkovi okrem trov právneho zastúpenia iné trovy zo spisu nevyplývajú, súd mu náhradu trov konania neprizná a v takom prípade súd nie je viazaný rozhodnutím o prisúdení náhrady trov konania tomuto účastníkovi v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. V tomto prípade prichádzala do úvahy len náhrada trov právneho zastúpenia. Tieto trovy však neboli vyčíslené v lehote troch pracovných dní, preto súd navrhovateľovi náhradu týchto trov nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je prípustné odvolanie do 15 dní od doručenia rozhodnutia na súde, proti rozhodnutiu ktorého smeruje.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach /§ 42 ods.3 O.s.p./ uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha (§ 205 ods. 1 O.s.p.).

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že:

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonával navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),

f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 O.s.p.)

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného predpisu.